

A Fővárosi Ítéltábla a Balogh - B. Szabó-Jean és Társai Ügyvédi Iroda (....) által képviselt felperesnek a Dr. Járai Gábor Ügyvédi Iroda (...) által képviselt alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 30-án kelt 17.G.41.750/2012/27. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint + ÁFA összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az felszámolását a Fővárosi Törvényszék rendelte el a felperes 2011. március 22-én benyújtott felszámolási kérelme alapján. Fellebbezést követően a felszámolás elrendeléséről szóló hirdetmény 2012. jelent meg a Céglőnyben, ez volt a felszámolás kezdő időpontja a kirendelt felszámoló a a felszámolást megelőzően a társaság önálló képviseletre jogosult ügyvezetője az alperes volt.

A felperes a felszámolási eljárásban 2012. május 23-án jelentette be hitelezői igényét 5.560.000 forint tőke és 823.603 forint késedelmi kamat összegben, ezt a felszámoló visszaigazolta, nyilvántartásba vette, majd 2012. július 16-án arról tájékoztatta a felperest, hogy alperes nem tett eleget a csődtörvényben előírt kötelezettségeinek, így várhatóan az adós egyszerűsített felszámolás keretében fog megszűnni. A felperes hitelezői igénye abból eredt, hogy az adós társasággal a felszámolást megelőzően az ... számú épülete beruházása kapcsán 2009. június 29-én ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződést kötött, melyet 2009. decemberében felbontottak és a megfizetett vételárelőlegből adósnak 2.700.000 forint tartozása maradt fenn. Emellett a felperes ... és ... magánszemélyektől engedményezéssel 2.360.000, illetve 600.000 forint követelést szerzett meg. (Az alperes a későbbiekben a Cstv. szerinti ügyvezetői feladatait teljesítette. A törvényi határidőn túl ugyan, de az előírt kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett.)

Az a felszámolást megelőzően 2009. december 23-án kezdeményezett csődeljárást. A Fővárosi Törvényszék fizetési haladékra vonatkozó végzést tett közzé, majd 2010. január 20-án elrendelte az ... csődeljárást. Az ... 2010. január 20-tól 2010. december 10. napjáig állt csődeljárás hatálya alatt.

A felperes és az engedményező magánszemélyek hitelezői igényt a csődeljárásban nem jelentettek be. Az adós gazdálkodó szervezet őket, mint ismert hitelezőket a csődeljárás megindításáról közvetlenül nem értesítette.

A csődeljárás alatt az ... és 12 hitelező között 2010. június 17-én csődegyezség jött létre, az adós az ... 1.020.349.589 forint biztosított hitelezői igényét 100%-ban, a nem biztosított további hitelezői igényeket 78%-ban kielégíteni vállalta 2011. január 31-ig, illetve egyes követeléseket 2012. január 31-ig. A hitelezői igények fedezete az ... számú épülete adós általi értékesítéséből befolyó vételár volt, az kötelezettséget vállalt arra, hogy a nem értékesített lakásokat vételár ellenében vagy maga, vagy az érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaság vásárolja meg. A Fővárosi Törvényszék a csődeljárást befejezetté nyilvánította, az egyezséget jóváhagyta a 2010. szeptember 22-én jogerőre emelkedett végzésével. A felszámolási eljárásban 442.659.000 forint hitelezői igényt jelentettek be, ebből 422.000.000 forint a NAV követelése.

A felperes kereseti kérelmében a Cstv. 33/A.§ (1) és (3) bekezdésére hivatkozva annak megállapítását kérte, hogy alperes, mint az ... ügyvezetője ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, az adós társaság vagyona 6.488.603 forinttal csökkent, meghíúsult a hitelezői követelések kiegyenlítése.

Hangsúlyozta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a csődkérelem benyújtásakor is. Az ... 2010. január 15-i bírósági beadványa melléklete nem tartalmazta a felperes, illetve a két engedményező magánszemély követeléseit, noha alperesnek mindhárom követelésről, így ..., ... és felperes követeléséről is tudomása volt. Egyiküket sem értesítette az adós a csődeljárásról, így nem volt módjuk hitelezőként bejelentkezni. A csődegyezség létrejött, de az adós - noha tudomással bírt a felperes igényéről - intézkedést nem tett annak érdekében, hogy működőképes maradjon a Kft., egyéb hitelezőit is ki tudja elégíteni. A csődeljárás leginkább az ...érdekét szolgálta, az ingatlanok értékesítésre kerültek, de felperes hitelezői igénye 6.488.603 forint összegben nem került kiegyenlítésre, az meghíúsult. Hivatkozott felszámolóbiztos korábbi írásbeli nyilatkozatára, mely szerint a csődtörvény 31.§-ában írtaknak az ügyvezető határidőben nem tett eleget.

Alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte, vitatta a törvényi vélelem fennálltát, azzal, a Cstv. 31.§-ában foglaltaknak eleget tett. Erre nézve csatolta a felszámoló nyilatkozatát, (őt az eljárás során egyébként az elsőfokú bíróság tanúként meghallgatta, továbbá alperes személyes meghallgatását is foganatosította).

Utalt arra, az adós társaság projekt cég, így kezdettől fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagyontárgya az az ingatlan volt, amin a beruházást megvalósította, s az...kötött hitelszerződés alapján a finanszírozás teljesen zártan történt. Vételárelőlegekkel, illetve az értékesítés során befolyt vételárral az ... nem rendelkezett, minden rendeltetésszerűen zajlott, míg a bank a hitelszerződést jogszerűtlenül fel nem mondta. A kialakult helyzetben kezdeményezett a társaság csődeljárást, melynek végeredménye egyezség volt, azonban a csődeljárás után felperesi kérelemre a felszámolás elrendelésre került, így a rendes működés már nem volt folytatható, s a felperesi igényeket sem rendezhette. Vitatta a felelősségét.

Kifejtette, a csődeljárásról való értesítés elmulasztása nem jelentette azt, hogy a felperesnek és a többi hitelezőnek ne lett volna lehetősége az igénybejelentésre, a társaság a jogszabályban írt hirdetményeket közzétette, a külön értesítés adminisztratív hiba miatt maradt el, a listát a könyvelő, illetve vagyonfelügyelő állította össze. A felperes 2010. február végén már értesült arról, hogy a csődeljárás megindult, igazolási kérelmet nem terjesztett elő, noha az egy másik hitelező esetében sikerrel járt. A felperes a teljes követelése megtérülése érdekében indított felszámolást, korábban nem jelentkezett be a csődeljárásba.

Az elsőfokú bíróság a 2014. október 30-án kelt 17.G.41.750/2012/27. számú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest alperes javára 381.000 forint perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A.§, a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30.§ (3) bekezdése, valamint a Cstv. 31.§ (1) bekezdése szerinti hivatkozás és Kricsfalusi Anna tanúvallomása ismertetése után kifejtette, a csődtörvény 31.§-ában felsorolt kötelezettségének alperes eleget tett, a felszámoló korábbi nyilatkozatakor a teljes körű iratátadás még nem történt meg, a vélelem nem áll fenn. A 30 napos határidő ugyan nem teljesült, de a Cstv. 33/A.§ (2) bekezdése szerinti határidő nem értelmezhető szűken, így bár kisebb késedelemmel, de az alperes a kötelezettségeit teljesítette. A vélelem hiánya miatt felperesnek kellett volna az eljárásban bizonyítania a kereseti kérelmében foglaltakat, megjelölnie a hitelezői érdeksérelmet, illetve azon alperesi mulasztást, magatartást, mely ezt okozta.

A Cstv. 10.§ (2) bekezdése, 12.§ (1) bekezdése felhívása után az elsőfokú bíróság kifejtette, a csődeljárás megindulásáról többféle módon, több forrásból értesülhettek a hitelezők, nemcsak közvetlen értesítésből, ezért nem volt elfogadható azon felperesi előadás, hogy a közvetlen értesítés elmulasztása a felperesi hitelezői igény kiegyenlítését megghiúsította volna. A hitelező dönthetett a csődeljárásról való egyéb módon történő tudomásszerzés után akként, hogy bejelenti igényét, vállalva az esetleges kényszeregyezségről eredő következményeket, ami részleges kielégítést jelenthet. A felperes jogi képviselője által 2010. március 19-én írt levélből ugyanakkor megállapítható, felperes már 2010. február végén értesült a csődeljárásról, de az igazolási kérelem jogi lehetőségével nem élt, igénybejelentéssel sem. A közvetlen értesítés elmaradása és a felperes hitelezői igénye kiegyenlítése megghiúsulása között nincs közvetlen összefüggés. Nem ez volt az egyetlen formája a hitelezők értesítésének, a felperesnek is volt lehetősége az igénye érvényesítésére. Alperes a csődegyezés létrehozása és teljesítése érdekében járt el, a társaság gazdálkodását ennek megfelelően folytatta, az egyezés eredményeképpen azkövetelése 100%-ban megtérült, a további hitelezők pedig 78%-ban kielégítést nyertek, de ez nem volt kifogásolható. Alperes, mint a társaság ügyvezetője a jóváhagyott egyezésben foglaltakat teljesítette, ez a magatartás nem jogellenes. Ezen túlmenően azonban felperes semmilyen konkrét mulasztást, magatartást nem jelölt meg, mellyel az alperes a felperes, vagy egyéb hitelezők követeléseit kiegyenlítését megghiúsította volna. A társaság tulajdonát képező lakások értékesítéséből származó vételárból rendezték a csődegyezésben résztvevő hitelezők igényét, alperesnek más lehetősége nem is volt. A megállapodásnak megfelelő eljárás miatt alperes felelőssé nem tehető. A megállapodás szerint az utolsó teljesítési határidő 2012. január 31-e volt, az ezt követő három hónapban a felszámolás elrendeléséig olyan konkrét alperesi magatartást nem is jelölt meg a felperes, mellyel összefüggésben felelőssé tehető lett volna az adós vagyona csökkenését vagy a hitelezői igények kielégítését illetően. A vagyonsökkenés - amely a 2010. és 2011. évi mérlegekből látható - a lakások értékesítésével függ össze, de további felróható magatartást felperes nem jelölt meg. Az eszközök csökkenésével a kötelezettségek is változtak, további, esetleges szakértői bizonyítást egyébként a felperes nem indítványozott. A felszámolás 2012. május 2-i megindítását megelőzően felróhatóan tanúsított alperesi magatartásra, mulasztásra felperes ugyancsak nem hivatkozott. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján döntött a perköltség viseléséről, figyelemmel az 1/2013. számú PJE határozatra.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását és alperes perköltségben marasztalását. Fenntartva az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, előadta, az elsőfokú bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy az adós cég vagyona csökkent-e, azt nem, hogy a csődeljárás befejezését követően a csődegyezésben adott esetben önhibájukon kívül részt nem vett hitelezők követeléseit kielégítése megghiúsult. A csődtörvény 33/A.§ (1) bekezdése ezt a két esetet

vagylagosan jelöli meg, az ügyvezetői felelősség megállapítható lett volna. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását alperes maga is elismerte. Az ügyvezetési feladatok nem a hitelezői érdekeknek megfelelő ellátása körében pedig alperes azt sem vitatta, voltak olyan hitelezők, akik nem jelentettek be hitelezői igényt a csődeljárásban, de követelésekkel rendelkeztek. A csődeljárás során a bíróságra benyújtott „nem biztosított követelések” listáján a felperes nem szerepelt, noha a követelésekről alperes tudott. Közvetlenül értesítenie kellett volna felperest a csődeljárásról a Cstv. 12.§ (1) bekezdése alapján. Nem fogadható el az adós munkaszervezetének a hibája. Az adósnak öt munkanapon belül közvetlenül is értesítenie kellett volna a felperest, ezen túlmenően honlapon, illetve országos napilapban. A csődtörvény nem teremtett arra sem lehetőséget, hogy hitelezői igényt utólag jelentsen be felperes és igazolási kérelmet sem terjeszthetett elő. Azcsődeljárása idején még nem volt hatályban az a szabály, hogy a hitelezői igénybejelentés elmaradása jogvesztéssel jár. A felperes, bízva abban, hogy a csődeljárás eredményeképpen adós fizetőképessége helyreáll, abban is bízott, hogy ha később is, de a hitelezői igénye kiegyenlítést nyer. Ez azonban nem teljesült, a csődegyezséget az ... teljesítette, azonban ezt követően - noha tudomással volt felperesi követelésről - semmilyen módon nem intézkedett annak kiegyenlítéséről. Megismételte a hitelezői igények kiegyenlítése elmaradásával kapcsolatos, elsőfokú eljárás során előadottakat, azzal, a felszámolásban már a hitelezői igénye kiegyenlítése meghiúsult, a csődeljárás befejezése és a felszámolás kezdete közt sem intézkedett adós a hitelezői igények kiegyenlítése érdekében. A perköltség megállapítását is kifogásolta a felperes, előadva, általános forgalmi adó azt nem terhelheti.

A felperes pótlólag csatolta a Fővárosi Törvényszék 39.Fpk.01-11-003162/52. számú végzését, mellyel az ... felszámolási eljárását befejezte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében lényegében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és felperes perköltségben marasztalását kérte afa felszámítása mellett.

Hivatkozott arra, a fellebbezésben előadottak megalapozatlanok, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy közvetlen értesítés hiányában egyéb módokon is lehetősége volt a hitelezőknek értesülni a csődeljárásról, ráadásul felperes nem vitatottan már 2010. februárjában a 2010. január 20-án elrendelt csődeljárásról értesült, igazolási kérelem mellett eredményesen jelenthette volna be hitelezői igényét. Igazolási kérelmet is előterjeszthetett volna, tévesen hivatkozik arra a felperes, hogy erre nem volt lehetősége. A Pp. a Cstv. háttérjogszabálya. A kiegyenlítés meghiúsulása és az értesítés elmaradása között közvetlen összefüggés nincs, megalapozatlan azon felperesi hivatkozás is, mely szerint a csődeljárás célja nem az adós cég fizetőképessége helyreállítása lett volna. Az alperes, mint ügyvezető, végig a csődeljárás során létrejött, bíróság által jóváhagyott egyezség teljesítése, végrehajtása érdekében járt el, a hitelezői igények kielégítése pedig az adós társaság által kivitelezett ingatlanok értékesítésével történhetett, így az vagyonsökkenése a társaság hitelezőinek érdekét szolgálta. A felperes nem jelölte meg, hogy a csődegyezség teljesítését követően milyen alperesi magatartás, vagy mulasztás róható fel alperesnek, felperes sem tényállítási, sem bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Kérte a tárgyalás esetleges távollétében történő megtartását.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan:

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A.§ (1) bekezdése értelmében a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6.§ (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a

hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését.

A Cstv. perbeli időszakban hatályos 12.§ (1) bekezdése alapján az adós a hitelezőit a csődeljárást elrendelő végzés közzétételétől számított 5 munkanapon belül közvetlenül is értesíti, és a hitelezőket országos napilapban, továbbá (ha ilyennel rendelkezik) a honlapján is felhívja követeléseiknek a 10.§ (2) bekezdés *f)* pontjában meghatározott határidőn belül történő bejelentésére, és a követeléseiket megalapozó okiratok csatolására, azzal, hogy a határidő elmulasztása esetén a követelés nyilvántartásba vételére nem kerül sor.

A fenti jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy bár azcsődeljárása során az adós a felperest közvetlenül a csődeljárásról nem értesítette, azonban ennek elmaradása közvetlen összefüggésben nincs a felperesi hitelezői igények kielégítésének elmaradásával. Felperes a közvetlen értesítésen túl egyéb módokon is értesülhetett - és a rendelkezésre álló adatok szerint értesült is már 2010. februárjában - a csődeljárásról, igénybejelentéssel, illetve azzal kapcsolatosan igazolási kérelemmel a csődeljárást lefolytató bíróságnál nem élt, noha arra - fellebbezésével ellentétben - lehetősége lett volna.

Ezen túlmenően pedig az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra is, alperes a csődegyezségben foglaltak teljesítése és a csődegyezségben részt vevő hitelezők érdekében járt el, mely magatartása jogellenesnek nem tekinthető. A Cstv. 31.§-ában felsorolt kötelezettségeinek - bár késedelmesen - alperes eleget tett, a Cstv. 33/A.§ (3) bekezdése szerinti vélelem nem áll fenn, alperes magatartásának jogellenességét pedig a felperes nem bizonyította.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése és 239.§-a alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján megállapított mérsékelt összegű másodfokú perköltség megfizetésére, azzal, hogy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A.§ (1) bekezdése értelmében az ügyvédi díj 3.§-ban meghatározott összege a tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazza, azt a díj összegén, mint adóalapon felül kell - a külön jogszabály rendelkezései szerint - felszámítani.

Budapest, 2015. november 4. napján

. Gál Judit s. k.

a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.

előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.

bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
tisztviselő